

בס"ד. ש"פ צו, שושן פורים, ה'תשי"ד

(הנחה בלתי מוגה)

מגילה¹ נקראת בי"א בי"ב בי"ג בי"ד בט"ו, כרכין המוקפין חומה קורין בט"ו, וכפרים ועיירות גדולות קוראים בי"ד, אלא שהכפרים מקדימים ליום הכניסה². והיינו, שבכללות נחלקת קריאת המגילה לב' זמנים, י"ד וט"ו, ושאר הזמנים אינם אלא מה שהכפרים מקדימין ליום הכניסה, אם לתועלת הכפרים אם לתועלת הכרכים³. וצריך להבין טעם התחלקות הזמנים במקרא מגילה, דהנה, בפורים כתיב⁴ קיימו וקבלו היהודים, ואמרו רז"ל⁵ קיימו מה שקבלו כבר, והיינו שפורים הוא אותו הענין דמתן תורה, ויתרה מזה, שפורים הוא גמר וקיום הענין דמ"ת, דבמ"ת קבלו ישראל את התורה בדרך כפי', ובפורים קבלו ברצון ובמס"נ, ואז נתחדש (הָאֵט זיך אויפגעטאָן) חיוב קיום התומ"צ ברצון על כל הדורות, וא"כ אינו מובן טעם התחלקות הזמנים בפורים, שהרי במ"ת כתיב⁶ ויחן שם ישראל נגד ההר, ויחן לשון יחיד, ואיתא במכילתא⁷ דכאשר יצאו ישראל ממצרים היו נוסעים במחלוקת וחונים במחלוקת, אבל כאן השווו לב אחד, ומסיים במדרש אמר הקב"ה הרי שעה שאני נותן תורה לבני, והיינו שענין מ"ת הוא באחדות והעדר ההתחלקות דוקא, ואף שבמ"ת הי' משה מחיצה בפ"ע אהרן מחיצה בפ"ע כו"ה, מ"מ, לא הי' התחלקות דזמנים, לפי שענין מ"ת הוא באחדות דוקא, ומזה מובן שבפורים שהוא גמר וקיום הענין דמ"ת הרי בודאי לא שייך ענין ההתחלקות. וא"כ צריך להבין מהו הטעם שבפורים יש התחלקות הזמנים בין כרכים לכפרים.

(4) אסתר ט, כז.
 (5) שבת פח, א.
 (6) יתרו יט, ב.
 (7) עה"פ. וראה פדר"א פמ"א. ויק"ר פ"ט, ט. תנחומא (באָבער) יתרו ט. ילקוט שמעוני יתרו רמז רעג. ועוד.
 (8) מכילתא, ילקוט שמעוני (יתרו רמז רפה), פרש"י יתרו כ, כד.

(1) על העתק ההנחה שבספריית אגודת חסידי חב"ד — ציין כ"ק אדמו"ר שליט"א בכתיב: "ד"ה זה דמהרשנ"ע" [כנראה הכוונה לד"ה זה דשנת תרכ"ט (נדפס בסה"מ תרכ"ט (קה"ת, תשנ"ב) ע' פג ואילך]]. "ד"ה לעומת המסגרת רס"ה" [סה"מ תרס"ה ע' קמח ואילך].

ס"ע קנח ואילך].

(2) מגילה ב, א.

(3) ראה מגילה שם. וש"נ.

(ב) **ויובן** זה בהקדים תחילה ההפרש בין כרך לכפר ברוחניות ובעבודה בנפש האדם, שזהו (ענין העבודה) כל התכלית, כמאמר אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני, דגם בעבודה יש הפרש בין כפר לכרך, כמאמר רז"ל¹⁰ כל שראה יחזקאל ראה ישעי', אלא אינו דומה בין כפר שראה את המלך לבין כרך שראה את מלך, והיינו שיש הפרש בין כרך לכפר בעבודה הרוחנית. וביאור ההפרש בין כרך לכפר ברוחניות יובן ממאמר זה גופא בנוגע להחילוק שבין ישעי' ליחזקאל. דהנה¹¹, בישעי' כתיב¹² ואראה את אד' יושב על כסא גו', דכסא הוא עולם הבריאה¹³ שנקרא כורסיא, שמאיר שם ספירת הבינה, כמאמר¹⁴ אימא עילאה מקננא בכורסיא, דבינה הו"ע ההשגה, דכשם שבאדם למטה ענינם של הכחות חב"ד הוא השגה, כמו"כ ענינה של ספירת הבינה למעלה הוא השגה, וזהו נבואת ישעי' שראה את המרכבה בעולם הבריאה, שהוא עולם השרפים. משא"כ נבואת יחזקאל היא למטה יותר, מקום עמידת האופנים.

והנה בעולם הבריאה ששם מקננא אימא עילאה שענינה השגה, הרי זה כמו בענין ההשגה למטה שהיא בפנימיות, דכאשר משיג את הענין בהשגה גמורה הרי הוא מקיף אותו ותופסו בשכלו, והיינו, דאף שבתחילה הוא משיג רק את שטחיות הענין בלבד ואז הוא מוקף מהשכל, הרי זה דוקא בתחילה כאשר אינו עומד עדיין על המושכל, אבל אח"כ הרי הוא מקיף את השכל ותופסו בפנימיות¹⁵, וכיון שהשגה היא בפנימיות, הנה גם למעלה בעולם הבריאה ששם מאיר חב"ד של א"ס ב"ה, אזי ההארה והגילוי הוא בפנימיות. ולהיות שהוא בפנימיות הרי זה בא בגילוי בסדר מסודר, היינו בהסדר דעשר ספירות, כפי שנחלקים בכללות לג' בחינות, חב"ד חג"ת נה"י.

(ג) **וביאור** הענין בפרטיות, הנה, השגת השרפים שבעולם הבריאה היא לא רק בחיותם, אלא גם בעילת ומקור חיותם, והיינו שהשגתם היא לא רק בחיותם כמו שהוא בבריאה, אלא גם בעילתם כמו

13) פרדס שער טז (שער אבי"ע) פ"ג. עץ חיים שער מו (שער כסא הכבוד) פ"א. פ"ה. שער מז (שער סדר אבי"ע) פ"ה.
14) תקוני זהר ת"ו (כג, א). עץ חיים שער מז (שער סדר אבי"ע) פ"ג. תניא פל"ט (גב, א).
15) בענין זה נתבאר איזה דיוק לשון בתניא פ"ה (וראה גם סה"מ תרס"ה ע' שלב).

9) משנה וברייתא סוף קידושין ע"פ הגירסא בש"ס כתי"י (אוסף כתבי-היד של תלמוד הבבלי — ירושלים, תשכ"ד). וכ"ה במלאכת שלמה למשנה קידושין שם.
10) חגיגה יג, ב.
11) ראה לקו"ת ברכה צז, א ואילך.
12) ישעי' ו, א.
13) עולם הבריאה.

שהוא באצילות שהוא בהבדלה מהם, שהרי באצילות איהו וחיוהי וגרמוהי חד¹⁶. והיינו, שאף שמקור חיותם הוא בהבדלה מהם, שהרי אפילו חיותם שבבריאה הוא בהבדלה מהם, ובפרט מקור חיותם שבאצילות הרי הוא בהבדלה מהם, מ"מ, להיותם בעלי השגה, והשגה הו"ע הפנימיות כנ"ל, לכן הנה גם האור והחיות שבהבדלה מהם מאיר בהם בפנימיות, והיינו שנרגש בהם (זיי הערן אָן) בפנימיות שהוא מובדל מהם. וזהו מ"ש שרפים עומדים ממעל לו¹⁷, היינו ממעל לחיותם, לפי שגם מקור ועילת חיותם נרגש בהם בפנימיות. וכיון שעם היותו בהבדלה מהם הרי הם משיגים את ההבדלה, לכן אומרים קדוש גו'¹⁸, דקאי בכללות על אור הממכ"ע, לפי שהאור נרגש בהשגה בפנימיות. והנה, תכלית ההשגה היא שתהי' התעוררות המדות, דכאשר לא יש התעוררות המדות הרי זה הוראה שגם ההשגה אינה אמיתית, והשגה אמיתית הוא שנרגשת בהמדות, שזהו תכלית ההשגה, וכמ"ש¹⁹ שמע גו' אחד ואהבת, שמע הוא מלשון השגה, אבל לא מספיק ההשגה בלבד, אלא צריך להיות ואהבת דוקא. ולכן השגת המלאכים פועלת בהם התעוררות המדות, שעומדים באהבה כרשפי אש, שלכן נקראים שרפים, על שם שנשרפים²⁰ בהשגתם. והנה, כשם שלא מספיק ענין ההשגה, שמע גו', אלא צ"ל גם התעוררות המדות, ואהבת גו', כמו כן לא מספיק גם התעוררות המדות, אלא צריך להיות גם קיום התומ"צ בפועל, שזהו מ"ש²¹ וקשרתם גו', דקאי גם על כל המצוות, כמארז"ל²² הוקשה כל התורה לתפילין, והיינו שלא מספיק בחי' חב"ד (השגה) וחג"ת (התעוררות המדות), אלא התכלית היא שיומשך גם בבחי' נה"י (עשי' בפועל). וכמו"כ הוא במלאכים העליונים, שלא מספיק ההשגה והתעוררות המדות, אלא צריך להיות נמשך בנה"י דוקא. ואף שאצל מלאכים לא שייך ענין של עשי' בפועל, מ"מ, יש גם אצלם בחי' נה"י, והו"ע אמירת השירה שלהם, שזהו הדביקות בפועל שבאה מצד התעוררות האהבה, והיינו, שהאהבה כרשפי אש הו"ע הרצוא ואמירת השירה הו"ע השוב, שזהו בחינת נה"י. וזהו מה שאומרים קדוש קדוש קדוש הוי' צבאות מלא כל הארץ כבודו, דקדוש גו' הוא בחי' רצוא, ומכה"כ הוא בחי' שוב. וכללות הענין הוא

20 ראה לקו"ת נשא כח, סע"ד. וראה שם פנחס עז, ד.

21 ואתחנן שם, ח.
22 קידושין לה, א.

16 תקוני זהר בהקדמה (ג, ב).

17 ישע"י ו, ב.

18 שם, ג. וראה גם סה"מ תרל"ה ח"ב

ע' שצב.

19 ואתחנן ו, ד ואילך.

שהשגת השרפים היא באור הממכ"ע, שהוא אור פנימי שבא בכל ג' הבחי' דחב"ד חג"ת נה"י, ועד שנמשך גם למטה, שזהו"ע מלא כל הארץ כבודו.

(ד) אך עבודת האופנים היא ברעש גדול, שהרעש הוא מצד העדר ההשגה וההעלם. והיינו, שאין זה באופן שאינם משיגים כלל, כי אם שאין זה נרגש בפנימיות בהשגה, שזהו סיבת הרעש, וכמו למטה כאשר אדם מבין ומשיג דבר מופלא הרי זה נרגש בפנימיותו, אבל כאשר שומע דבר מופלא ואינו משיג אותו, הנה גם אז פועל עליו הדבר, אבל אין זו פעולה פנימית שנרגש אצלו הדבר, אלא הפעולה היא באופן שמתבטל ממציאיותו, שזהו ענין הרעש. וכמו"כ הוא גם בהאופנים שעליהם נאמר²³ מתנשאים לעומת השרפים, היינו, שכאשר הם שומעים שירת השרפים שאומרים קדוש קדוש הוי' צבאות, דג' בחי' קדוש הם כנגד ג' אותיות הראשונות של שם הוי', שאותיות אלו הם באופן של קדושה והבדלה, וצבאות הוא כמארז"ל²⁴ אות הוא בצבא דילי', היינו שחיות הנבראים היא רק מבחי' ה"א אחרונה, שהוא אתא קלילא דלית בי' מששא²⁵ (או כהגירסא דלית בי' ממשא), אבל ג' אותיות הראשונות הן בהבדלה²⁶, הנה כאשר האופנים שומעים שירת השרפים שהוא בבחי' האלקות שבהבדלה מהעולמות, ואינם משיגים את ההבדלה, הנה זה פועל בהם שמתבטלים ממציאיותם, והם ברעש גדול.

אמנם באמת הנה הביטול והרעש שבעבודת האופנים מגיע למעלה יותר מעבודת השרפים שהיא בהשגה, והיינו שעבודת השרפים באופן של השגה היא באור הממכ"ע כנ"ל, משא"כ עבודת האופנים שהיא ברעש שמצד העדר ההשגה, שאין האור מושג אצלם, הרי זה אור הסוכ"ע שהוא בהבדלה מהם. וזהו שמצינו מעלה באופנים על השרפים, כמארז"ל²⁷ שהשרפים אין מזכירים את השם אלא לאחר ג' תיבות, ואילו האופנים מזכירים את השם אחר ב' תיבות, והיינו, לפי שעבודת האופנים היא מצד אור הסוכ"ע. וזהו גם מה שבשרפים נאמר קדוש בוא"ו, דקאי על אור הממכ"ע, דאף שהוא קדוש ומובדל, מ"מ הרי זה בוא"ו שמורה על ההמשכה, היינו שנרגש בהשגה, דלא כמו קדש מילה

אוה"ת חיי שרה קא, ב. סה"מ תרל"ה ח"ב ע' שפח. ועוד.

26 ראה לקו"ת שם. ועוד.

27 חולין צא, ב.

23 בברכות ק"ש.

24 ראה חגיגה טז, א.

25 פיוט אקדמות לשבועות. וראה תניא

אגה"ת פ"ד (צד, ב). לקו"ת האוינו עד, ד.

בגרמ'י²⁸ שהוא בהבדלה לגמרי. משא"כ האופנים אומרים ברוך כבוד הוי' ממקומו, ממקומו דייקא, דמקום ברוחניות הוא מעלה (כמ"ש הרמב"ם²⁹), וזהו ברוך כבוד הוי' ממקומו, היינו שם הוי' כמו שהוא במעלתו, היינו בהבדלה, למעלה מסדר השתלשלות, שזהו"ע נעלה יותר ממה שהשרפים אומרים קדוש גו' הוי', שהוא הוי' דהשתלשלות, שהוא באופן דקדוש בוא"ו, ולא באופן דקדש מלה בגרמ'י³⁰.

והענין בזה, כמו שהוא בעבודת האדם למטה, שהעבודה שע"פ השגה היא בהגבלה, משא"כ העבודה שאינה ע"פ השגה אינה בהגבלה, ומגעת למעלה יותר, שזהו ההפרש בין ככל נפשך ובכל מאדך³¹, דבכל נפשך הוא ע"פ טו"ד, שזהו מ"ש שמע ישראל גו' ואהבת גו', שע"י ההשגה הוא בא לאהבה, ובמילא האהבה היא בהגבלה, וגם כאשר בא לבחי' בכל נפשך, אפילו נוטל את נפשך³², שהו"ע המס"נ, הנה גם המס"נ היא בהגבלה, דכיון שהמס"נ בא מצד ההשגה, הרי המס"נ היא במציאות, ער איז זיך מוסר נפש, ובהגבלה, משא"כ בכל מאדך, בכל מדה ומדה כו'³², הוא למעלה מהגבלה לגמרי, דכיון שאין זה מצד השגה, הרי זה בלי גבול. וכמו"כ הוא למעלה, שכיון שעבודת האופנים אינה מצד השגה, הנה הרעש גדול שלהם מגיע בבחי' גדול הוי' ומהולל מאד³³.

(ה) **והנה** כמו"כ בעבודה בנפש האדם ישנם ב' עבודות אלו, עבודת השרפים שהיא העבודה דהשגה, ועבודת האופנים שהיא העבודה דהודאה וביטול. והענין בזה, דהנה, יסוד והתחלת העבודה היא העבודה דהודאה וביטול, וזהו שהתחלת העבודה בכל יום ויום היא מודה אני והודו, שעבודה זו היא העיקר, ובזה גופא יש הודאה שלמטה מטו"ד, ויש הודאה שלמעלה מטו"ד, אבל בכללות הנה יסוד ותכלית העבודה הוא ענין ההודאה והביטול. ובפרטיות יותר, שבתחילה היא עבודת ההודאה למטה מטו"ד, שזהו מודה אני והודו, שהוא למטה מטו"ד, שהרי הודאה זו היא קודם פסוד"ז, ובפרט קודם ברכות ק"ש, וא"כ ההודאה היא למטה מטו"ד. ואף שבודאי יש בזה קצת השגה, שהרי הא גופא שהוא מודה ובטל הוא מצד איזה השגה. וכמשנת"ל בענין הרעש

28) זח"ג צד, ב. 29) מו"נ ח"א פ"ח. רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ב ה"ו. לקו"ת ויקרא הוספות נד, סע"ב. ספר החקירה להצ"צ עד, סע"ב. 30) ראה גם לקו"ת האזינו עז, ב. 31) ואתחנן ו, ה. 32) משנה ברכות נד, א. ספרי ופרש"י עה"פ. 33) תהלים מח, ב. וראה סה"מ תרל"ה ח"ב ע' שצג.

דהאופנים, שאף שהרעש שלהם הוא מצד העדר ההשגה, מ"מ, הרי סיבת הרעש היא מצד זה שהם מתנשאים לעומת השרפים ושומעים השירה שלהם, וכמו"כ הוא למטה בעבודת האדם, שההודאה והביטול הוא מצד איזה השגה, מ"מ, העיקר בזה הוא ענין ההודאה. והוא ע"ד העובר שראשו בין ברכיו³⁴, דאף שיש לו ראש וכל ציור הגוף, מ"מ, הנה ראשו בין ברכיו, והיינו, דמה שנרגש בגלוי הוא רק בחינת נה"י. וזהו ההפרש בין עבודת ההודאה שהיא עבודת האופנים לעבודה דהשגה שהיא עבודת השרפים³⁵, דבשרפים יש ג"כ הציור דכל ג' הבחי' חב"ד חג"ת נה"י (כנ"ל ס"ג), אלא שעיקרם הו"ע ההשגה, והיינו, שגם בבחי' חג"ת ונה"י מאיר ההשגה, ומצד ההשגה הנה הסדר דציור חב"ד חג"ת הוא בגלוי, משא"כ בעבודה דהודאה, הנה אף שיש בה ג"כ כל הציור, מ"מ, העיקר הוא ענין ההודאה, וכל שאר הענינים הם בהעלם, שזוהו"ע ראשו בין ברכיו. וכל זה הו"ע העבודה דהודאה שלמטה מטו"ד שהיא במודה אני והודו. ואח"כ היא העבודה דפסוד"ו וכו' שהיא העבודה דהשגה, והוא כמו התינוק היוצא ממעי אמו שיש בו הציור דראש גוף ורגל בגלוי באופן שהגוף הוא למעלה מהרגלים והראש למעלה מהגוף, וכמו"כ הוא בעבודה דהשגה, שהיא מלמטה למעלה, פסוד"ו, ברכות ק"ש וק"ש. ואח"כ היא עבודת ההודאה שלמעלה מטו"ד, שהו"ע בכל מאדך, ובפרט שמו"ע שהוא בביטול במציאות, כעבדא קמי' מרי³⁶, שאינו שום מציאות לעצמו כלל, והוא רק צנור שעל ידו יומשך דבר הוי', כמו שאומרים קודם שמו"ע אד' שפתי תפתח³⁷, ובפרט במודים דשמו"ע שהוא בביטול במציאות לגמרי, שעבודה זו היא ההודאה שלמעלה מטו"ד. ועיקר ותכלית העבודה היא העבודה דהודאה, דלהיות שעבודה זו אינה מצד השגה, הרי היא בלי גבול ואין בה הפסק, והיינו, שהעבודה דהשגה היא במציאותו והיא בהגבלה, משא"כ בהודאה שמתבטל ממציאותו ואין בזה הגבלה והפסק. וכמו"כ הוא למעלה ההפרש בין עבודת השרפים ועבודת האופנים, שהשרפים אומרים ג"פ קדוש, שהטעם בזה הוא לפי שיי"ב שעות הוי היום, ולכן בכל ד' שעות אומרים קדוש³⁸, והיינו שאמירת קדוש שלהם מספיקה רק על ד' שעות בלבד, והוא לפי שעבודתם היא

(34) נדה ל, ב.

(35) ראה גם מאמרי אדמו"ר הזקן תקס"ב

(36) שבת יו"ד, א.

(37) תהלים נא, יז.

(38) תדבאר פ"ו. פי"ז. פל"א. תדבאר

פי"ב.

ח"א ע' מח ואילך. אוה"ת תרומה ע' א'תסז

ואילך. ע' א'תעא ואילך. ד"ה להבין הענין

דתלת כלילן גו תלת תשכ"ג (סה"מ תשכ"ג

בהשגה ולכן הם במציאות והעבודה היא בהגבלה, ששייך בזה הפסק, משא"כ האופנים שעבודתם היא בכיטול הרי זה באופן של בלי גבול.

ו) **והנה** ב' עבודות אלו דהשגה והודאה מחולקים בזמניהם, ובכללות הוא החילוק בין שבת וששת ימי החול, דבששת ימי החול כתיב³⁹ ששת ימים תעשה מלאכה, תעשה מלשון ציווי⁴⁰, שזהו"ע עבודת הבירורים, ועבודת הבירורים היא דוגמת ענין ההודאה, דכיון שבעבודת הבירורים צריך המברר להתלבש בלבושי המתברר, הרי הוא קשור עם העולם, אלא שמברר אותו כו', ולכן הרי זה כמו ענין ההודאה, שאינו משיג ואין מאיר בו הגילוי, ואין זה אלא שמודה כו'. אך ע"י עבודת הבירורים שבששת ימי החול, הנה מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת⁴¹ בדרך ממילא, דבשבת הו"ע העונג, כמ"ש ישבעו ויתענגו מטובך⁴², שהעונג הוא מצד השגת הגילוי אור. אמנם, הכח על עבודת הבירורים בכלל, ובפרט שע"י יהי' יאכל בשבת בדרך ממילא, הוא מצד זה שגם בששת ימי החול יש הארה דשבת, שהו"ע התפלה⁴³, והיינו, דעם היות שבתפלת ימי החול יש גם י"ב ברכות אמצעיות, שהם הבקשות גם על דברים גשמיים, מ"מ, ההתחלה היא ברוך אתה הוי"ו⁴⁴, היינו שהתחלה היא המשכת האור. אלא שאעפ"כ הרי זה רק הארת השבת שבששת ימי החול, שלכן יש בה י"ב ברכות אמצעיות, שבאים בריבוי אותיות בסדר מסודר כו'. אך ע"י מגיעים אח"כ לבחי' שבת, ובפרט להתפלה דשבת, שבהתפלה דשבת אין י"ב ברכות אלא רק ברכה אחת, והברכה היא כענין העונג, שהעונג הוא מצד הגילוי אור.

ז) **ועפ"ז** יובן ההפרש בין מ"ת לפורים, וטעם התחלקות הזמנים שבפורים. דהנה, מצד התחלקות העבודות שכל עבודה יש לה זמן מיוחד, לכן צריך להיות התחלקות זמנים, אמנם במ"ת שהי' מצד למעלה, היינו שהגילוי הי' מלמעלה למטה, שזהו"ע כפה עליהם הר כגיגית⁴⁵, כדאיתא בתו"א⁴⁶ שהוא התגלות אהבה רבה מלמעלה, לכן לא הי' התחלקות זמנים, והיינו, דעם היות שמצד סדר העבודה למטה צריך

42) נוסח "ישמחו במלכותך" בתפלת

שבת.

43) ראה תו"א ויקהל פח, א.

44) ראה לקו"ת שה"ש לב, ג.

45) שבת פח, א.

46) מגילת אסתר צח, ד.

39) ויקהל לה, ב.

40) ראה מכילתא — הובאה בדרשות ר'

יהושע אבן שועב פרשת וישב. ד"ה ויקהל

משה תשי"ב פ"ג (סה"מ תשי"ב ע' רמב).

ושי"נ.

41) ע"ז ג, א.

להיות התחלוקת זמנים, מ"מ, כיון שהגילוי הי' מלמעלה למטה, לכן לא הי' התחלוקת זמנים. אמנם בפורים קיימו וקבלו היהודים⁴⁷, קיימו מה שקבלו כבר⁵, שקבלו ברצון ובמס"נ, ומיני אז התחדש ענין העבודה מלמטה למעלה על כל הדורות, הנה כיון שהוא מלמטה למעלה, לכן יש בזה התחלוקת זמנים דכפר וכרך. והענין בזה, דכפר הו"ע ההודאה, והיינו, שהוא קשור עם העולם, אלא שמודה כו', וכרך הו"ע ההשגה, שמשגי הגילוי אור, והוא בהבדלה מהעולם, וזהו"ע כרכין המוקפין חומה, שענין החומה הוא כמארז"ל⁴⁷ אני חומה זו תורה, שהתורה היא חומה שמבדלת אותו מהעולם. ולכן יש התחלוקת זמנים דכפר וכרך, שזהו שמגילה נקראת בי"א וכו', שהתחלה היא מי"א, שהוא אותיות ו"ה, ב' אותיות אחרונות דשם הוי', שהם בגימטריא י"א, ואח"כ מגיעים למעלה יותר, י"ב, י"ג וכו', עד שכרכין המוקפין חומה קורין בט"ו, והיינו, לפי שמוקפין חומה זו תורה, שהתורה היא החומה שמבדלת אותו מהעולם, ועוד יותר פועל בו התורה שגם בהיותו בעולם הרי הוא ג"כ מובדל מהעולם, שזהו הדיוק דכרכין מוקפין חומה מימות יהושע בן נון, דיהושע הי' המקבל הראשון, כמאמר⁴⁸ משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, והיינו, דענינו של משה הוא באופן שפני משה כפני חמה⁴⁹, שהו"ע שמש הוי'⁵⁰, דהוי' הוא למעלה מהעולם, ויהושע הי' ראש לכובשים⁵¹, והיינו, שהוא הכניס את בני"י לענין העבודה בל"ט מלאכות דעובדין דחול, ואף שהי' ראש לכובשים, מ"מ כתיב בי"ב⁵² לא ימיש מתוך האהל (של משה), דפני משה כפני חמה, שמש הוי' שלמעלה מהעולם, והיינו שענין החומה זו תורה פועל בהאדם שגם בהיותו בעולם יהי' בהבדלה מהעולם, ולכן, בכרכין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון, שהו"ע שלמות העבודה, קורין את המגילה בט"ו, שאז קיימא סיהרא באשלמותא⁵³, שהו"ע השם שלם והכסא שלם⁵⁴, שיומשך למטה בהגאולה שלימה, במהרה בימינו, למטה מעשרה טפחים.

(51) פתיחתא דאסת"ר יו"ד. (52) תשא לג, יא. (53) זהר ח"ב רטו, א. וראה שם ח"א קנ, רע"א. רכה, סע"ב. שמו"ר פט"ו, כו. (54) ראה נחומא ס"פ תצא. פרש"י ס"פ בשלח. וראה תו"א תצוה פה, ב ואילך.	(47) פסחים פז, א. (48) אבות רפ"א. (49) ב"ב עה, א. וראה גם ד"ה כי נער ישראל ואוהבהו תשט"ז. (50) תהלים פד, יב. וראה תניא שעהיזה"א פ"ד. אוה"ת (יהל אור) לתהלים עה"פ. ובכ"מ.